

V torek, četrtek in soboto
izhaja in velja v Mari-
boru brez pošiljanja na
dom za vsa leta 1. kl. — k.,
za pol leta . . . 4 . . . — k.,
za četrt leta . . . 2 . . . 20 . . .

Po pošti:
Za vse leto 10 gl. — k.,
za pol leta . . . 5 . . . — k.,
za četrt leta 2 . . . 60 . . .
Vredn. in opraviš. na
je na stolnem trgu (Dom-
platz) hiš. št. 184.

SLOVENSKI NAROD.

Oznaniha:
Za navadno dvestopno
vzeto se plačuje
6 kr., če se tiskane (krat.
5 kr., če se tiska 3krat,
4 kr., če se tiska 3krat-
veče pramenke se plaču-
jejo po prostoru.
Za vsak tisk je plačat-
kolek (štampelj) za 30 k.
Kopirski se ne vračajo,
dopisi naj se blagovoljno
frankujejo.

Št. 55.

V Mariboru 11. maja 1869.

Tečaj II.

Telegram „Slov. Narodu.“

Sv. Peter 10. maja.

Tabor na Pivki je bil v najlepšem redu. Vse točke in resolucije so se enoglasno in navdušeno sprejele. S posebnim navdušenjem zedinjenje Slovencev. Deležnikov je bilo 8 do 9000. Za predsednika je bil izvoljen dr. Costa, za namestnika dr. Lavrič. Govorilo se je slovenski, tudi hrvaški. Govorniki: Noli, Rubesa (Obresa?), Domicelj, Lavrič, Steidel, Dolencec, Costa. Ljudska veselica do današnjega jutra. Vreme neugodno.

Politična društva.

Nikjer menda ni čuti in brati toliko pritožeb proti pisani pravici, za katero se nihče ne briga, kakor med nami Slovenci. Imenujemo te pravice navadno mrtve, ali pravice na papirji, in pravimo, da so zlasti uradniki krivi, ka se postavbe nočejo oživotvoriti in stopiti v življenje. Radi tudi mi pritegujemo, da nam uradniki v kolikor se tiče slovenskega jezika ne dadé, kar menimo, da nam po pisani pravici gre in „Slov. Narod“ je v tej zadevi že marsikter greh zamude spravil med javnost, in ga bo spravljaj med svet tudi v prihodnje, dokler se popolnoma ne zatere podedovani greh uradnega nemškovanja. Ako pa hočemo pravični biti, moramo pa tudi priznati, da smo gledé naših pisanih pravic precej podobni svojim prvim staršem v paradizi, ki sta se toliko časa izgovarjala drug na drugega in na kačo zapeljivko, da je kazen zadela vse tri in ž njimi vse, kar jih je prišlo za njimi. Ako nočemo, da se tako godi tudi nam in našim potomcem, ne velja samo izgovarjati se in krivico porivati na druge, ampak resno povprašati, kje in od kod izvira zanemarjenje naših pravic. Kedar pa enkrat spoznamo napako, treba je, da jo odpravimo sami, da jo odpravlja vsakdo, kdor noče biti mrtva klada ovirnica v narodnem življenji. Kdo bi tudi spoštoval narod in pravice njegove, ako on sam v ledino pušča pičila svoja pravna tla! Pravice, kar nam jih daje decemberska ustava, je malo in še teh eno smo takorekoč pustili popolnoma neobdelano v ledini. Pred očmi imamo politična društva na Slovenskem. Dolgo smo pogrešali pravice družiti se v dosego političnih namenov. Dokler privilegirani absolutizem in lažnjivi liberalizem te pravice ni hotel izpustiti iz svojih železnih rok, stvarjali smo si v slovenskih čitalnicah nekakovšen surogat, iz katerega smo si kuhali redko politično-narodno hrano, da bi ne bili popolnoma onemogli, kader bi nam država dovolila tečnejšo jed. Država nam jo je dovolila, a le dovolila, t. j. odkazala nam je tla, na katerih si jo moremo prideliti, ako sene bojimo žulavih rok in potnega, opečenega obraza. Ko so bili postavljeni mejniki našemu političnemu posestvu, res smo vzdignili tudi mi Slovenci svojo lopato in smo simbolično odrezali prvo ježo, v zna-

menje, da smo vzeli dolgo nam odtegneno dedščino v last in posest. A ko je bilo treba poprijeti lopato z obema rokama in resno se lotiti dela, padla nam je iz rok. Prva ježa se je zopet zarastla, zemlja leži neobdelana in nam rodi le bodeneže, koprive in — bobovec; delavci — ne najemniki, ampak lastniki naše zemlje pa leže v senci in čakajo, da bi jim kdo usadil drevo, katero bo rodilo sadje, ki nam bo samo neposredno rastle v usta, ktera bo treba le lenobno odpirati in zapirati. Kdor nas vé o nasprotnem podučiti, naj se oglasi, samo naj nam ne kaže na Ljubljano in njeno slovensko politično društvo. Komur je znana najnovejša zgodovina ljubljanskega mesta in društva, pritegnil bo onemu našemu prijatelju, ki je rekel, da se mu zdi ljubljanska „Slovenija“ podobna onim hišam večih mest, na katerih je zapisano z debelimi črkami: „Freiwillig gestatteter Durchgang! Lastnik dopušča, da sme čez ta vrata vsa kdo o hoditi!“ Ljubljani je treba novega političnega društva, katero ne bo niti gola demonstracija proti nemškemu društvu, niti leščina, po kateri bi per protectionem v slovenski „slavohram“ ležli možje, ki za narod legolaš jedó in pivo pijó, niti ne posojilnica, ki bi „vorschuss“ dajala na dela, o katerih vemo, da se ne bodo delala. To naj si zapomnijo tisti sedanjí ljubljanski slovenski nezadovoljneži, ki pri ravnanji tega društva gledé trebanjske volitve — kakor nam poroča pred nami ležeče pismo, katero je vsakemu v ogled prepuščeno — „s zobmi škripljejo.“ Znan nam je kraj, kjer se noč in dan škriplje s zobmi, a se s tem škripanjem niti ne izprosi kaplice mrzle vode, s katero bi se ohladil opekli jezik. Lopato v roko, predno bo prepozno!

Najmarljivejša je zdaj tržaška okolica, ki se sme ponašati z največimi čitalnicami. Do zdaj so te zadostavole. Ali ako se nam je prav poročalo, že je zamahena sekira, ki ima spodsekati vse slovenske čitalnice tržaškega okoličja. Torej bo tudi tú treba gledati, da se osnuje politično društvo, katero je odtegneno mahljajem tržaških Italijanov, katero bo skrbelo, da se ne zgrudi v enem dnevu, kar se je gradilo in stavilo leta in leta, katero bo zbiralo moči in jih združene rabilo v dosego viših namenov. A gledé tržaških rodoljubov nas ni strah, do zdaj so kazali, da si vedó sami poiskati zdravil za narodne rane. Drugače je drugodi. Kje se Koroški rodoljubi, ki rešijo čast slovenskega imena v Gorotanu? In pri nas na Štirskem? Ali hočemo že zaspati na taborskih lavorikah? Preteklo je več kakor dva meseca, kar imamo v Mariboru potrjena pravila slovenskemu političnemu društvu. Razposlala so se po osnovalnem odboru bojda vabila k pristopu na vse večje in manje kraje. Žalostno, bogme žalostno, da je treba še le vabiti, kjer bi se inel vsak rodoljub oglašati iz lastnega nagiba, trikrat bolj žalostno, da niti na pozive ni odziva. Rodoljubi celjski ali imate pole papirja, na katerem bi se zapisovali delavci slovenski? Slavni Ljutomer, ali so tvoje čete onemogle, ali si si tudi ti pod glavo poteknil blazino z napisom: „Slovenija se fará da se?“ Starodavni Optuj ali se hočes res poptujčiti? In Brežice, Bistrica, Vojnik, Šmarje, Gorenji

Listek.

Poslednji bosanski kralj.

(Zgodovinsko-romantičen obraz; česki spisal Prokop Chocholoušek, poslovenil Podgoričan.

VI.

(Dalje.)

Vojakciji se čudno zdi jasno sinovo oko. „Razgovarjali smo se,“ — omeni, „da nam ne bodejo milostivi prišleci, ki so zdaj-le odšli, da Korvinovega posla navzočnost nam ne obeta nikakove sreče, a zdaj znam, da je za zdaj ničemnurn bil naš strah.“

„Oh, ljuba mati!“ — odgovori Tomažević, kar pooblači se mu čelo, „še nikoli nisem pretrpel toliko, kolikor sem takrat blizu v eni uri —“

„Pa se vendar smeješ?“

„Zakaj se smejem?“ — začudi se, „Korvinov poslanec nas zapusti še denes, jaz pa sem svojo nado in svojih razmer pogodb s Korvinom obešil bodočnosti na peroti.“

„Nu, saj to je prav vesela vest, da odide,“ — pové Vojakcija, „ali jaz ti oznamim nekaj radostnega —“

„Kaj?“

„Izborno se Radiću bojda vrsti vse na sultanovem dvoru,“ — razodene kraljeva mati, „Mohamed bi rad tebi prijatelj bil takov, kakoršen je bil tvojemu očetu vsled starih pogodb meju njima!“

„Ali bode tudi od mene zahteval davek?“ — hladno oponese Tomažević.

„Kaj pak!“ — začudi se Vojakcija, „če pa se bodeš modro vel, plačš davek enkrat ali dvakrat; potlej pa, kader odpraviš svoj veliki boj, potlej: ali ti Turek povrne bosniški davek in obljubi sam svojega, ali pa ti kraljevino vzeme na večno zastavo.“

„Zdi se mi, da je tudi tebe, junaska, moja presrečna ženavavdihnila s svojimi črnimi dozdevki,“ — Tomažević omeni s prisiljenim nasmehom.

„Kdor se upa na visoko goro, ta se ne sme bati silnega groma,“ — Vojakcija odgovori do cela prepričana.

„Hm!“ zamisli se Tomažević. „Dobro,“ — potrdi čez nekoliko časa tako, kakor bi ga bile bridko vrezale te materine besede, ki so mu krasne sanje razpihnile v nič, „kar si dejala o davku, to razsodim potlej še le, ko se pogovorim z Radićem, ki se ne bode mudil dolgo časa, ker se vspešno snuje mu tamkaj v Drinopolji.“

Res prav je imel Tomažević, ki je dejal, da vojvoda povspeši svojo vrnitev; saj Radić še slutil ni tega, kar se je godilo potlej, ko je bil odjezdil iz Sutiske, hitel je torej, da se tem brže vrne domú, vzlasti pak, ker ga je s čarolno močjo vabila nazaj ljubezen do krasne Kosarevne, ljubezen, ki se je bila nasrkala čiste nade, predno je odjezdil iz Sutiskega samostana. Srečno je vse dovršil v sultana Mohameda „porti;“ da-si sta iz početka oba: sultan in njegov velvezir Mehmed zelo repenčila se, zakaj je Štefan Tomažević sel Bosni na prestol, kar ni vprašal svojega fevdnega gospoda, ali sme ali ne; zakaj ni vprašal velikega padišaha, kemu so že od nekdaj davek plačevali bosniški kralji. Velvezir je od kraja do konca zmerom le renčal, da mora vlada Tomaževiću vzeti krono in da se mora kralj udati naravnost sultanovi vladi. Ali Radić je dobro poznal turške običaje, znal je, da je Turek le višega davka lakomen; toda tudi z davkom ni pustil poskočiti, zagovarjal je le staro zavezo, in njegovi spretnosti se je posrečilo, da je Porto prepričal, kako izborno in ugodno je turški vladi staro razmerje bosniških okolnosti in obeh vlad stara sloga, tako, da je naposled sultan res Bosni za kralja potrdil Štefana Tomaževića — in da bode zadovoljen se starim davkom, zatrdil je. Nekoliko dni poprej, predno je bil odločen vojvodin odhod, podaril je velvezir Radiću nekoliko kaftanov in drago protkano kožuho.

„Pa reci še kdo,“ — nasmehe se vojvoda, ozro na ta dar, ki je največje zadovoljnosti znamenje, „da je težko oči zaprašiti Turku tako, kakor zvečiti starega tata lisjaka. Kožuhovala je vrla roba, izborno me bode mila marsiktero noč; ko bode vse kocenelo od same zime, grela me bode v medsebnem boji, da se bodem laže izkušal, kdo bode poslej vladal svet pred Balkanom, ali turški buncuk, ali sv. križa prapor!“

Pred odhodom tisti dan vojvoda obleče podarjenih kaftanov enega

grad, Sevnica, Vranjsko, Rogatec, Kozje ali se hočete vsi pustiti ugnati v kozji rog, kterega so nemškutarji napravili tolikega, da bo imelo v njem prostora vseh 420.000 štirskih Slovencev! In ti krasna narodna savinska dolina, prelepe ve slovenske gorice, ali dan še ni dosta velik za Vas, da se Vam tako sladko dremlje v dosedanji temoti. Ali vsi vi slovenski rodoljubi štirski čakati jehihonski trobent, ki bi Vam razrušile nemškutarski zid, ki se Vam po novih šolskih postavah bolj in bolj, in vidno oklepa Vašega osrčja? Vi vsi slovenski volilci za srenjske, okrajne in deželne zборе, ali zopet nabirate solze, ktere bodete jokali, ko Vas sovražnik pri prihodnjih volitvah udari na glavo, da se Vam bodo iskrene kazale in temno delalo pred očmi. Ali Vas dosedanje skušnje niso izučile, da je treba delati noč in dan, pripravljati leta in leta, kajti sovražnik je vedno na preži in gleda koga bo požrl! In vi slovenski naobraženci, ali se še niste do sita prepričali, da z nevednim ljudstvom ni krepke akcije, ka Vam ni mar za društvo, ktero bi moglo v kratkih brošuricah podučevati ljudstvo o vsem česar mu je treba vedeti dan danes? Ali se bojite za grošičke, ktere bo treba za društvo plačati, ali se Vam studi dela, da Vam bi morebiti ne bilo treba tu pa tam poprijeti za rjevelo peró, ali se morebiti celo bojite, da bi se zgodila Vašim imenom nečast, ko bi bila zapisana med družabniki slovenskega društva?

Naj bo že temu tako ali tako, to vemo, da sramotno roke križem držimo, in menda smo tudi vsi prepričani, da temu brez največje škode ne sme več tako ostati.

Dobili smo prav lepe vojaške postave in cesar bo kakor poje Preširen „dal vsakemu Slovenu sicer polhleba“, a ne vsega „kar je treba“. Kakor se bo morala pri zunajni državni nevarnosti vsa dežela oborožiti, da zavrne sovražnika iz naših mej, tako moramo tudi mi deželni brambi na stran postaviti narodno brambo, ki bo vsak napad na našo narodnost odvracala z orožjem pravice in omike. Mednarodne razmere niso mirne, a tudi v mirnih časih bi se bilo treba vaditi in vežbati za prihodnost. Kakor znano so nam pravice kratko odmerjene, a le ako sedanje vzememo povsod in vselej v posest, priborimo si boljših in številnejših. Brambovska dolžnost naj postane splošna tudi v narodnem obziru. Postava prepoveduje političnim društvom podružnice. Zatorej naj bi se povsod, kjer ni mogoče napraviti lastnega društva, kjer pa je kaj razuma za potrebe narodove in tirjatve časa, oglašali narodnjaki k enemu večjemu društvu, tiskana in pisana beseda pa jih bo družila vse in vezala, da bomo zborovali in sklepali vsaj duševno, ako se ne moremo k sejam shajati telesno. Dolgo dovolj so samo časopisi v Avstriji delali javno mnenje, čas je menda že, da si ljudstva sama skrbé za svoja mnenja in da jih izražujejo s živo besedo, bodisi govorjeno ali pisano.

Ne moremo torej dovolj gorko prositi vse prijatelje narodne stvari, naj ne pusté dalje v miznici trohneti dane nam pravice, naj se zbirajo okolo večega političnega društva, ki bo narodno zastavo branilo povsod in proti vsem. V prvi vrsti se pač moramo obračati do onih mož, ktere narod časti s svojim zaupanjem, do deželnih poslancev, narodnih okrajnih in srenjskih odbornikov in pa do duhovnikov. Oni so naše stoječe čete in vsaka izmed njih naj si nabira v svojem okrožji prestovoljcev in naj jih vreduje v narodno brambo, ter jih oglašá pri osnivalnem odboru ali pri našem ali pri vredništvu „Slov. Gospodarja“, ali pa pri katerem znanem tukajšnjem rodoljubu. Zdrava pamet in bridka, a draga skušnje podpira naš nasvet, naj bi naša prošnja našla dobro mesto in vsi vsakdo zapomnil: Zastonj je smrt!

in s slavnim spremstvom vred jezdi v veliko poslopje obiskat velvezirja, zato da se mu pokloni še enkrat, da se še enkrat zagotovi, ali ostanó na dalje slavne „Porte“ zaveze, sklenene s kraljem Štefanom.

Pred velvezirjevim domom razsede konja, kajti turška osobnost neče, da bi krišćan jezdit v palačo tolikemu mogočnemu mohamedanske vlade, zatorej peš ide dalje; ali kako se zavzeme, ko zagleda, kako je dvorišče skrbno zavarovano, da mu takoj straža zastopi pot.

„Kaj vraga!“ — vojvoda sumljivo odmaje z glavo, „ne mara pa je ta Turek modrejši lisjak, nego sem jaz, morebiti je tista prislovica o njem in o starem lisjaku resnična. Presneta bodi, v pasti sem, le kako bi si glavo otel, do tega mi je zdaj!“

Po teh besedah, ki so bile samo njegove duše razgovor, pride čez dvorišče k širokim durim, od koder so široke stopnice iz krasnega mramora držale k velvezirjevemu selamliku.

Kakor navadno, tako ga tudi denes velvezirjevi služabniki čakajo pred duri; vsegar jim je prijazen sijala z obrazov, denes pak so osorni, mračno pozdravljajo vojvodo in molče, ko po stopnicah gospoda vodio k „selamliku“.

Velvezir Mehmed sedi na divanu in strmi v duri; čaka že bosniškega vojvode; vojvoda ga ves pokoren pozdravi, Turek pa se mu še ne prikloni. Radič je že izkušen, kako se mora krišćan vesti vpričo gospoda Turka, za tega delj na videz hladen nekoliko dalač od duri ostane in strpno čaka, kedaj se vezirju zljubi, da ga ogovori; ker pa le predolgo časa traja ta prizor, začne prav pozorno ogledavati šarenice, razgrnne po tleh, in različne, krasnobojne arabeske po stenah v selamiku-u. Vezir v tem srče „šerbet“, vojvodi ne ukaže prinesiti slatne pijače, sicer pa je velel to vselej; tudi mu ne ponudi, naj sede na divan, ki seza ob vseh stenah v selamiku-u — vse to na znamenje, da je zelo hud na Radiča; naposled se Turek srpo ozre vanj in odmajuje z glavo.

„Vrag vendar, kaj neki hoče še?“ — misli natihome vojvoda. Ker pa velvezir le predolgo odmajuje z glavo, drzne se — ter prestopi bliže. „Tu sem zopet jasni vezir!“ — izpregovori.

„Menda zato, da mi zopet kako novo laž bljuneš v obraz,“ zadere

Poslancem v ogerskem zboru,
ki so si prisvojili bečkerečki program,
je poslalo okolo 100 slovanskih študentov v Gradcu
sledéčo adreso:

„Kakor je uverjen vsak razumen mož, da zamore svojemu rodu in narodu koristiti samo s pravim svobodoljubjem in čistim rodoljubnim čutstvom: ravno tako mora biti pripravljen za vzajemno delovanje in neko od vseh svobodno mislečih mož prisvojen a od narodov odobreno pot, če želi, da bode uspešno njegovo delovanje.

Bečkerečki program, ta izraz resničnih in živih potreb narodovih, ta posvečena zastava, katero vam je izročil narod sam, je hladilo za globoke rane na velikem slovanskem telesu, za rane, ktere so mu vsekali brezdušni sovražniki.

Ona rešivna vez, ono sveto znamenje v sredi narodov borečih se za svobodo, — vzajemnost, — posvetil je razsvitljen narod v bečkerečki skupščini ter ga izročil Vam, svojim pravim, narodnim borivcem, da ga kot palladium branite v bridkem boji za svobodo.

Ob naši vzajemnosti razrušijo naj se vse overe, ktere je vrag siloma postavil med sorodne in enakomisleče narode; vzajemni le hočemo slaviti vstajenje teptane svobode slovanske, Vam pa je s tem dal narod orožje v roke, da prevržete trohljivo kostnico, kjer zaprt hira slovanski duh, da spodkopljete sistemo, ki je svobodni sploh, posebno pa slovanski svobodni krvavo obsodbo podpisala.

Vaša mala, pa složna četa naj bode danica oni velikanski vojski, ki se je vtaborila od Krkonoških gôr tje do črnega in jadranskega morja.

Vaše delovanje na ozkem polji ogerskega parlamenta naj postane vzor za delovanje vseh slovanskih boriteljev za svobodo pred forum evropskim.

Vi niste sami, — to naj vedó naši sovražniki — kakor stopajo za Vamistari in mladi onega naroda, ki Vam je izročil ono zastavo: tako gorko pritrjujejo naša mlada srca Vašemu postopanju, a mlada kri i krvca vrela za pravdo prvó bit' se je začela!

Ta naš pozdrav bodi Vaš sprejemljevalec kakor dober duh v zlih in dobrih časih, neprijateljem pa naj nasproti grmi: ne vdajmo se!“

Dopisi.

Iz Zagreba 9. maja. (G. dr. Zarnik egoist; Toman in Svetec sta odločno proti njegovi volitvi. Ko sem v zadnjem „Narodu“ v dopisu iz Ljubljane bral, da se nazadnje še celo egoizem dr. Zarniku očita, moral sem se nehote muzati in smehljati. Po dokončanih študijah je bil g. dr. Zarnik 6 let odgojitelj edinega sina prvega hrvaškega magnata sedanjega bana barona L. Raucha. Ako je človek celih šest let v taki hiši odgojitelj, znamenje je, da je bil obljubljen in da se ima pri izstopu lepe nagrade nadejati. Ali ravno 1867. leta meseca junija postane baron Rauch „samodržec“ trojedince in s tem pride dr. Zarnik k pravemu izviru vseh dobrih in mastnih službic, — se ve da samo s tem pogojem, da bi se bil slovanski ideji odrekel in odločno magjaronsko zastavo razvil, kajti baron Rauch ne trpi nobenega polovičarja v tej zadevi. Pa ravno zaradi tega se je precej potem dr. Zarnik sam in prostovoljno službi odpovedal in podal se je narodni ideji na voljo v malo odstranjeno gnezdo, kjer mora životari s tretjino teh dohodkov, ktere je skoz 6 let pri Rauchu živil. — Da se še dr. Zarnik ni v Ljubljani naselil, kjer bi naši

se razhujen vezir. „Ali sem mar tvoj pes, ti „kavrin“ ti, ta mi svoje laži bruháš v lice in skruniš brado!“

„Kdo me je prikuril Tvoje Milosti,“ — vojvoda zavzet povpraša, „ker me pitaš z lažnjivcem?“

„Jaki hinavci ste vi, pasji neverci!“ — oponese mu vezir Mehmed zaničljivo, zopet srne malo šerbeta in vpraša to-le nenadnost: „Za kako boleznijo je umrl kralj Štefan Tomažević?“

„Za kako boleznijo?“ — povzeme vojvoda in nehote se stresne; lice mu obledi to trenotje; a vendar se ojači in ohladi na videz; jako mirno odgovori: „I saj sem Tvoji milosti že povedal, da ga je za Belajskim zidovjem vzela nagla smrt...“ ni še dopovedal, že mu proti glavi leti posoda s „šerbetom“ vred; ko bi se ne bil malo sklonil, pa bi mu v glavo priletela posoda.

„Ti pes ti!“ — zavrešči ves razkačen vezir, „kako se upaš svojih laži blato metati meni v brado? Ali morebiti hočeš, da ti dadem bastonado (na podplate), zato da se naučiš govoriti pravico? Kaj pa je to-le?“ — segne si za hrbet in pokaže mu Tomaževićevega kinžala vrvice.

Vojvoda poobesi glavo, ne upa se ni uboge besedice črhiniti zoper ta dokaz; zdaj zna, da je vezirju že vse jasno.

„Govôri!“ — zagrmí Turek.

„V tvoji moči sem, jasna Milost,“ — odgovori vojvoda odločno, „znaj vendar da sem svojega gospoda služabnik, zato činim in govorim tako, kakor sam zahteva.“

Vezir prikimá z glavo; te vojvodine besede so umirile ga; saj Mehmed sam prav to zahteva od svojih služabnikov; slepe, sužnje poslušnosti, drugega ni treba poštenemu služetu, kako bi tedaj zameril vojvodi, ker se je vel prav po njegovi glavi?

„Dobro si se odrezal,“ — pohvali ga mirno Mehmed, „tvoja sreča to. Kar pa se tiče tvojega gospoda, to pride že na vrsto o priliki, samo da poslej ne bodeš več mogel pomočnik biti mu in da ne bodeš legal — kriviničil pravice.“

„A kakov dobiček bode žela mogočna sultanova vlada, če razkronate kralja Štefana Tomaževića?“ — začne vojvoda smelo očitati, ko začuti, da zopet stoji na trdih tleh. „Morebiti bi kdo drug račil plačevati večí davek,

stvari več koristil, o tem bi kaj več vedeli povedati nekateri narodni sebičnjaki, vulgo et per abusum tudi prvaki imenovani. — Kdor se prostovoljno zavoljo narodnosti od studenca mastenih zlužbic odstrani in svoje dohodke s tem tretjino reducira, mora biti strašen egoist? — Slučajno sem bral dr. Bleiweis-ov list dolenjskim povernikom, v katerem vpraša, koga si za poslanca želi. V tem listu piše med drugim tudi dr. Bleiweis, da so dunajski slovenski poslanci zoper volitev dr. Zarnika. — Po mojem mnenju ni mogoče boljšega priporočila za se kakor narodni kandidat imeti, nego ako se kandidaturi naši dunajski oportunitaši protivijo!

Iz Goriškega 3. maja [Izv. dop.] Prosti Slovenci se zdaj veselo budé iz dolzega narodnega malomarnstva. To pričajo citalnice, ki se povsod rodé, to pričajo še živeje tabori. Kdor pomni, kako je pred nekoliko leti bilo z narodno zavednostjo, pa primeri današnje slovenstvo, ta mora videti ogromen napredek. Jaz naravnost povem, da nisem pred nekaj leti upal, da bi se naše prosto ljudstvo tako hitro toliko zdramilo, kakor sem ga navdušenega videl pri naših poslednjih dveh taborih. Veseliti se mora vsak, da zmerom bolj zmanjkuje tistih topih ljudi, ki vsemu verjejo in nikomur, ki se ne pečajo za se in za nič. Mi goriški Slovenci smo srečno tako daleč prišli, da nobeden naših nasprotnikov ne more taborja med nami pa zoper nas sklicati. Pred enim leti si v Gorici slišal pol menj slovenski govoriti. Izmed Italijanov in Furlanov Slovence ni nihče drugače pital nego s zasramovalnim „schiavvi“; denesti ti te besede vsaj v pričo ne bo nihče več rekel. Duhovenstvo, vzlasti mlajše je navdušeno za slovenstvo in tudi — kar na Kranjskem ni — za slovanstvo. To se ve, da so še nekateri med tem stanom, ki ne razumejo časa, z glavo kimajo in niso družega ko svečeniki, laško ali nemško nekoliko izobraženi. — Naši sosede beneški Slovenci so bili pred tremi leti navdušeni Viktor-Emanuelovci. Italijanski agitatorji so jim raj malali, ako glasujejo pri „suffrage universel“ za Italijo. Slovenstva med njimi prej ni nihče budil. Duhovstvo in druga inteligencija je bila že pred l. 866. skoro po vsem iz samih italijenissimov. Italijan je rojen agitator; tako so našli taki ljudje med beneškimi Slovenci dobra tla, verjelo se jim je. A zdaj? Zdaj reveži beneški Slovenci vidijo, da so goljufani, da vseh tistih obetanih dobičkov ni in da je davek še večji. Pojred so nas sosedne Slovence zmerjali: vi ste „cesarjevski.“ Zdaj bi sami zopet radi „cesarjevski“ bili. Sicer pa se meni zdi, da so zgubljeni za Slovenijo. Narodnega zavestja tam ne bo mogoče buditi. Italijanska vlada že zdaj jako skrbno pazi, da ne bi kaj „rusovskega“ prišlo čez mejo med 30.000 beneških Slovencev, ki čez 50 let ne bodo več Slovenci. Škoda zanje. Diplomacija bi jih bila prav lahko Avstriji otela, tem laglje ker bi bila meja beneško-avstrijska potem mnogo naravnejša.

Iz Dunaja 8. maja H. G. [Izv. dop.] Čujte! Narodnostno vprašanje je rešeno in sicer tukaj na Dunaji so ta zvit klobčič razmotali social-demokratje. Kacih tisoč rablistov se je bilo zbralo v pivovnici pri Zobelnu, pa so Vam sklenili, da ves naroden preprič ni družega kakor zveza z reakcijo proti svobodi. „Mi nočemo narodnosti, mi smo samo ljudje.“ — „Proč z narodnostjo, uboštvo je povsod eno.“ — Tako so upili. Samo eden se je med njimi dobil, ki je govoril z nemškega stališča zato, da je svoboda mogoča le na narodni podlogi, pa bil je prekritičan. Sicer jih je govorilo še mnogo; ne bom ponavljal, kako je ta ali oni otrobe vezal. Vidi se, da gospodje dunajski delavci ne poznajo današnjega stoletja, kar jim ni zameriti. Pa vidi se jim tudi, da so tako praktični, da se od same praktičnosti zaletajo v idealistično temo in tirjajo, kar ni bilo in ne more biti. Res je uboštvo povsod eno, solzé so pri narodnih grenke in lakota je strašanska pošast. Ali ni dovolj,

da se na te strahove kaže, treba jim delati nasproti s splošno omiko. Social-demokratsko gibanje med tukajšnjimi delavci ima marsikaj dobrega, pa jako veliko nezrelega. Zanimivo bi bilo primerjati ravnanje nemških in slovaških delavcev. Kolikor opazujemo do zdaj česke in dunajske delavce, se prvi zelo odlikujejo v pameti in praktičnosti od teh. Radoveden sem kako bodo krenili tržaško-slovenski delavci, ki se kakor sem v vašem listu bral v društvo zbirajo. Želeti bi bilo, da se uče več od českih nego dunajskih bratov. —

Ker zdaj česki listi, katerim je torba izjemnega stanja od ust vzeta, zopet svobodnejše govore in to zahtevajo kar so pred zahtevali, je dunajsko vladno časnikarstvo divje od jeze. Obe Pressi in oba Fremdenblatta pljujejo strupene članke nad Čehi. Sosebn nova Presse se togoti in pravi, da Nemcem v Avstriji, kot „kulturnemu“ ljudstvu gre to stališče, ki ga ima zdaj. „Nikdar in nikoli se Nemci ne bode dali ukleniti Čebom in Slovincem“ tako kriči. Bog, če Slovanje hočemo le nekaj narodne pravice, precej je Germanije odrastlek v nevarnosti. Če je pa res duh zgodovine nepravilen, če more nemštvo v Avstriji le obstati, ako gospoduje: potem pa res ni vredno da — gospoduje. Sicer pa menimo, da so to le izbruhanja slepe strastnosti nekterih, ki nemškega duha v sebi nimajo.

Slovenski tabori ježe že tudi dunajsko časopisstvo. V dopisih in opombah se slovenskemu prizadevanju posmehuje in skuša dokazati, kako vse ne velja nič in je celo gibanje le delo nekterih posamnih agitatorjev. To taktiko avstrijskih Nemcev poznamo. Rabijo jo Čehom nasproti, rabili so jo nadavno Italjanom in Magjarom nasproti. Zgodovina poslednjih let se za nje ni zmenila, in tudi nam Slovincem dosti ne škodujejo. Svet te ljudi pozna, vsaj pameten svet, in ve izluščiti izmed laži resnico. Torej jim bodimo še zahvalni, da svetlo poročajo, ka se gibljete za pravico narodovo, dragi rojaki v mili domovini. Ne opešati, ne strašiti se. In ako homo leta in leta še zastoj tirjati pravice in pripomočkov za naroden obstanek, kakor jih že leta in leta tirjamo: naposled mora vendar priti čas, ko bodo naše tirjatve v poštev vzete.

Iz Prage 9. maja. [Izv. dop.] Kakor se pri vas Slovincih povdarja najprvo avstrijstvo (postavljajo vaši starine prej „vse za cesarja“ nego „za domovino“) tako tudi nam Čehom hote dokazati, da moramo najprvo Avstrijanci biti, potem še le Čehi. Tega pa nečemo, ker je nepotrebno in ne smemo. „Mi smo Avstrijci še le potem, ako imamo v Avstriji vse pravice, ki nam kot Čehom gredo v državnopravnim in narodnem obziru. Mi smo bili popred Čehi nego Avstrijci.“ Tako govore o tem „Narodni listy“ in tako morate doma stvar obračati tudi vi Slovenci. Ideja avstrijska ni v tem ležeča, da bi se ena izmed narodnosti razrušila. Avstrija je nam in vam tudi dolžna, potem pa ima tudi pravico tirjati od nas, kar jej gre. Ideja avstrijstva, kakor jo nam Slovanom nekateri Nemci in nekateri nemškutari ubijajo v glavo, ideja kakor jo je proglaševal Metternich in potem Bach, — spada že davno v starine. Ideja avstrijstva je dandenes ta, da bi bil v tej državi vsak tu živeč narod podporovan in hranjen. Denes smo hvala Bogu tako daleč prišli, da vemo, ka so države zaradi narodov, a ne narodi zaradi cesarjev in kraljev na svetu. — V novič so tu nekateri rodoljubni Čehi oblastniji podali v potrjilo pravila politično-demokratskega društva „Slovaška lipa.“ Osnovatelji, tega društva so takimenovali Mladochi, liberalni in najbolj delavni politiki v našem narodnem življenji.

in tudi prav! Ali jaz znam, da mogočnemu padišahu, pod čegar močjo in slavo se hlade vsi vladarji, kakor se grmovje senči pod košatim hrastom, ki svoje veje razteza daleč okrog sebe, znam, da mu ni toliko do nekoliko liber zлата, kega ima sam preveč, pač pa mu je na mari slava, ki tem bohotnejše raste, čem več kraljev se vklanja njegovemu mogočnemu glasu, in če kralji poslušnost družé z zvestostjo.“

Vezir tem besedam prikima nekolikrat in gladi si brado; še precej mu dopadajo te vojvodine besede. „To vse je res, Allah akibar! *) res je to!“ spregovori, „posled tega smo bili prijazni tudi kralju Štefanu Tomažu! Pa ko bi nam tudi ne bil pokoren bil po svoji obljudi, vendar smo verovali njegovim besedam — trdnim kakor je trdna skala. Ali ta njegov sin — Tomažević? Kdor je sam svojo roko zadavil očeta, kako bi takemu kdo veroval?“

„Pa je kralj Tomažević vendar-le že dokazal, kako pokoren je velekega padišaha vzvišenosti.“ — na dalje vojvoda zagovarja kralja, ali čem delj, tem drzovitejš. „Oskrunil se je s hudim zlodejstvom, res da! Ali Tvoja Visokost ne sme zabiti, da se je to godilo, ko je kralj Štefan vdaril na Belajskega župana Vukmana, ki je eden najvernejših prijateljev turški vladi, in da se je kralj Tomažević precej po prvi noči pomiril z Vukmanom. Vrh tega pa še,“ pristavi, ko spozná, da so vezirju po vseči ti dokazi, „zakaj je velemočnemu padišahu toliko do tega, ker je Tomažević pokrit z bosniško krono, le da bode zvest slavnemu sultanu?“

„Vsakako nam je malo do tega,“ — pritrdi vezir, „ali ker se vi kavrinje vse križem davite, ker bratje brate more, ker otroci roditeljem ne prizanašajo, to je jasen dokaz, da vam je Bog, le Allah sam je Bog, Mohamed pak njega prorok, da vam je Bog pamet razkalil na kazni, ker ste neverci; sami delate pot prorokovim ljubljencem, da bi se prava vera razširila po vseh končinah velikega sveta in da bi vsi narodi enoglasno kričali: Allah, Allah kerim“ (Bog je usmiljen) — odvrne mu razogujen za svojo véro, ali — pobesi glavo vzeme v roke turški molek, ki ga nosi za pasom, in začne, urno prebirati bisere: tiho mu igrajo ustna.

Vojvoda varuje, da ne bi Turka izdramil iz verske navdušenosti;

hladno, skoro zmogovito gleda pred-se, ker meni, da je mrknila vsa nevarnost, ki je bila obéma že tako bližna: njemu in Tomaževiću; za tega delj se v srci posmehne veziru.

„No, saj ni bilo treba, da si meni izbleknil tizte poslednje mohamedanske želje, saj nisem Turek!“ — govori sam sebi skrivaj, „o, saj se pokaže, kdo bode na pomoč klical, tvojega Allaha; kar zadevle mene, še kihnil ne bi na čest Allahu, ni tvojemu proroku. A, kako se hlina ta bisurmanski pes! — Le čak!“ — ozre se na črepine ubite posode, ki je zgredila glavo in razdrobila se na tleh, če prav so pregrnena z mehкими šarenicami; strmi va-nje, kakor da bi rad sešel jih. „Mojstrski zna zadeti, to je pa res, ej, Mehmed, ne smem se vdati sramoti! Bog mi je priča: kader se prvič udariva, da ti pokažem, kako tudi jaz s svojim buzdovanom znam mojsterski mlatiti, kakor ti znaš metati ilnato posodo!! Vrag me pozoblji če ne zadenem tvojega črepa!“

Kakor bi bile te misli največjo pozornost vzbubile v njem, zopet pobesi glavo, ponižno gleda pred-se in težko čaka, kedaj odmoli vezir.

Poslednji biser je smuknil med Mehmetovimi prsti; še enkrat se obrne k jugovzhodu in prikloni. „Allah inžallah!“ — poluglasno vzdihne, oko pak zopet vpre v vojvodo. „Neizmerna je padišahova milost, milost močnega zavetnika pravovercem!“ — jame čez malo časa na dalje govoriti „tudi Štefanu Tomaževiću rad prizanese, ta naj varuje, da ne razkali obljudljeni vernosti.“ — pokaže mu zopet Tomžičevo vervico, „prisegam na proročkov brado, da mu jo nezvestost obesi na vrat!“

„Tedaj bode dolgo časa živel še, če ga bode Bog varoval kakove drugače nesreče,“ — zagotovi ga vojvoda.

„O tem se prepričamo kmalu,“ — omeni Mehmet, „a ti odideš že jutri?“ — povpraša ga nenadoma.

„Če Tvoja milost ne brani!“ odgovori vojvoda.

„No, prav!“ — krohote Mehmed, „pojde pa s teboj Sarof-beg, zato da mu Tomažević plača poluletni davek, kega si mi obljudil ti sam?“ Vojvoda se nekako vstraši teh besed.

„Ali, milost, znaj: kralj Štefan — da je plačal ta davek prav tiste ure, predno je vojsko začel pred Belajskim gradom,“ — drzne se opomniti, „novemu davku pa še ni poknil odločeni čas.“

*) Bog je mogočen.

Politični razgled.

Gospodski zbornici je nasvetoval dotični odbor, naj z nekaterimi spremembami sprejme postava o gruntnem davku. Gledé šolske postave svetuje odborova večina, naj se postava sprejme, kakor jo je sklenila poslanska zbornica, manjšina trdi, da prestopa postava meje zborove kompetencije.

Vlada je takorekoč zadnji trenotek obsula državno zbornico poslancev s predlogi, ki se bodo vsi kot nujni obravnavali in tako gališki resoluciji zastavljali pot v zbornico. Zbornica rešuje nekatere manj važne predmete.

V obeh ogerskih zbornicah pripravljajo adrese na kralja in v kratkem se prične adresna debata. Volil se je odbor, ki se ima posvetovati o reškem vprašanji in o združenji Dalmacije v Stefanovo krono.

Iz Dalmacije se piše dunajski „Zukunft“: Pri nas so zdaj srenjske volitve na dnevnem redu, kaže se prav vesel napredek narodne stvari. V Sinji so voljeni sami narodnjaki. Žalibog da se ljudstvo volitev še malo udeležuje, vendar se tudi v tem obziru nekoliko napredovanja ne da tajiti. Srenje počasi začenjajo svoja opravila v hrvaškem jeziku opravljati in tudi nekatere sodnije se ne obotavljajo več, da ne bi s hrvaškimi strankami hrvaški uradovale. — O potovanji cesarjevem v Dalmacijo v deželi sami še ni nič znano.

„Dzienn.“ tako-le našteva dobičke, ktere ktere je deželi prinesla politika poljskih poslancev: kar je bilo mogoče so storili, da so podpirali cislajtsko centralizacijo, da so raztrgali naravno zvezo s Čehi in da so vsled nedoslednosti in vednega omahovanja izgubili spoštovanje prijateljev in neprijateljev. Izmed sklepov deželnega zbora leta 1866 se jih je le nekaj malega režilo, vsi drugi, važni sklepi so ostali nerešeni. Vse sanje in nade teh naših velikih politikov, katerim je bilo geslo: z vlado in z vladno pomočjo, izgubile so se brez izjeme v prahu in od vsega ni drugega ostalo, kakor žalostno goljufano upanje in še žalostneje prepričanje: „Eventus stultorum magister!“ — Lepo zrcalo to tudi za slov. poslance, ko bi se hoteli vanj pogledati!

Prince Napoleon je obiskal te dni Zagreb in Trst. Njegovo potovanje bojda nima političnega pomena. Brž ko ne je francoski cesar vedno nezadovoljnega princa med volitvami iz dežele poslal.

Italija ima ministersko krizo. General Menabrea je dobil od kralja nalogo, naj sestavi novo ministerstvo.

Razne stvari.

* (Brambovska postava.) Uradna „Laib. Ztg.“ je prinesla kot prilogo „popularno“ pisano razlaganje brambovske postave. Nov dokaz, da vladni krogi le tedaj znajo slovenski, kedar hočejo kaj od naroda imeti ali pa zabiti mu njegove dolžnosti; kjer gre za narodove pravice, ondi je zopet nemščina edinoizveličalna.

* (Vlada posredno priznava potrebo zedinjenja vsaj nekterih slovenskih dežel.) Kupčijsko ministerstvo izdeluje za prihodnje zasedanje deželnih zborov postavo o pravici do vode. Dotična postava se bo predložila deželnim zborom: kranjskemu, goriškemu, isterskemu in dalmatinskemu. V središču, Ljubljani, se v kratkem snide komisija, ki ima postavo še enkrat pregledati. Osnova je izdelana v okvirih sploš-

„Ali si ti nam zakon? — razljuti se zopet vezir. Če prav ni še pravega časa, kralj naj plača, pa bode mir!“ —

„Kar zahteva tvoja Milost, zgodi se vse,“ — prikloni se vojvoda. „To vest žalostno spejme Tomažević,“ — pristavi sam sebi, „to se mu bode zelo poznalo. A, pa kaj, plačati mora še enkrat ne mara, saj mu je še prepolno blagajnico zapustil kralj Stefan.“

Vezir tleskne z rokami. Takoj v selamnik prihité služabniki; go spod jim ukaže, naj prinese „šerbeta“ in sladkega sadja, vojvodi pa ponudi naj sede. Ko ga je počestil, potlej ga milostivo izpusti. Ali zdaj je služabništvo vse drugače: vsak izmed strežajev je prijazen, kakor so bili ob prihodu osorni.

„Srečno sem glavo otel iz trpke pasti,“ — omeni vojvoda sam sebi „zlodejvo mi je že prelo; menil sem, da je Turku šobo z medom okaniti teže, nego je res. Le to bi rad znal, kako je vrvice dobil v pest, in kako je vse izvedel.“

To mu roji po mozgi na konji, ki je odjezdil na njem, a ni zapazil znane osebe Iljine, ki stoji pri vratih vezirjeve palače, in škodoljubo gleda za njim.

„Idi, le beži!“ — posmelne se, „saj kmalu izveste nastopke moje osvete, ki jo je zadavljani kralj s svojim poslednjim dehom ukazal; Božja kazen te zaloti, da ne bodeš znal, kedaj — tebe in kronanega očemorca; v Bobovcu te v prah podere poganska roka, ker vajini krščanski sodniki molče o tem zločinu.“

Potlej odide iz palače in zibne — ter zgubi se v Dirnopoljskih ulicah, v tem pa ga vsled vezirjevega ukaza iščejo po palači, da bi bil zastava tako dolgo časa, dokler Saraf-beg ne pride nazaj iz Bobovca z dokazi, ali Tomažević res izdajstvo kuje ali ne.

„Tedaj je pobegnil ta pes?“ — jezi se Mehmed, ko mu oznanijo, da Ilje ni nikoli nikjer. „Vedel je, da bi moral porok biti svoji tožbi, pa se je skesal.“

Vezir se zamisli, čez malo časa pa izpregori: „Prva tožba je resnična, zakaj druga ne bi bila pravična? Saraf-beg pojde v Bobovec,“ — za trdno ukaže.

(Dalje prih.)

nih načel o pravici do vode, kakor jih je izdelal državni zbor dunajski, in določuje, kako se imajo vodé rabiti, kako jih napeljevati in zaježati, kako naj se posamezni vrste v rabi vodé, nadalje določuje kazni, oblastnije, ki imajo nad postavo čuvati, in kako imajo te opravljati. — Gotovo bi ne škodovalo, ko bi se pri priliki posvetovanja te postave v deželnem zboru kranjskem pokazalo na to, ka bi bilo boljše, da bi en sam zbor odločeval o tej priznani — skupni stvari.

* (Deželna oblastnija ljubljanska) je prepovedala razširati taborske oklice, predno se je dobilo dovoljenje. Prepoved je bila odveč, menda se še ni nikjer noben oklic razglasil, predno ni imel dotični odbor dovoljenja v rokah.

* (Kardinal Haulik) je v Zagrebu umrl. Ranjki je bil star 81 let, od leta 1811 sem je bil duhovnik. On je bil prvi nadškof zagrebški, kar je postal leto 1852; 4 leta kasneje je bil imenovan za kardinala.

* (Iz Koroškega) se piše „Debatti“: „Po kratkem počivanji so se zopet jeli gibati slovenski agitatorji. To so večidel duhovniki, ki se oglašajo proti preuredbam zadnjih časov in za federalizem. „Deb.“ ob enem trdi, da se kmetje za vse to malo brigajo in da torej tudi ne bo tabora koroškega, za kterega se „agitatorji“ trudijo. Upajmo, da je „Deb.“ samo prerokovala, kar si je v svojem sovraštvu do Slovencev želela.

* („Brencelj.“) Obeta se, da bo v čisto novi olupšani obliki v kratkem zopet sfrčal med slov. svet in da bo tudi gledé njegovega zadržaja nehal biti kakor do zdaj samo lokalni ljubljanski. To mu gotovo pridobi novih prijateljev, če tudi ravno tako gotovo novih sovražnikov. Bo že vedel, kaj bo storil s prvimi, kakor z drugimi!

* (Te dni so vrednika časopisa „Vaterland.“) duhovnika dr. Bernarda žl. Florencourta v njegovem stanovanji na Dunaji zgrabili in v ječo odpeljali. G. Florencourt je bil zaradi tiskovnega pregreška obsojen na 4 tedne sedéžja in zaradi kaljenega javnega miru ga je čakalo zopet 4 mesece temote. Gledé prve kazni se je sklicaval g. vrednik na čl. XIV konkordata, češ da sme kot duhovnik svojo kazen v katem samostanu dostati. Najvišja sodnja pak je spoznala, da je ta članek konkordata vsled državnih osnovnih postav prišel ob veljavo. Res lepa pravna država to, ko človek ne vé, kaj velja in kaj ne velja; da je članek XIV izrekoma prišel ob veljavo, tega si vendar ne bo upal nihče trditi; pri drugih prilikah pa se nam vedno dokazuje, da imajo osnovne drž. pravice še le tedaj kaj vrednosti, ako se je premilostljivi vladi izljubilo, pripreči jim še posebno izvršilno postavo. Kdor pri nas zdaj še vé, kaj je pravo, kaj ne, zaslužil bi pač, da bi ga imenovali kot državnega „verwaltungs-ratha“ z dvojno ministersko plačo.

* (Predelska železnica.) V gospodarstvenem odseku poslanske zbornice na Dunaji je bil 3. t. m. razgovor o železničnih črtah iz Št. Petra (na Krasu) na Reko in iz Beljaka v Gradec (Franzensfeste) na Tirolskem. O tej priliki se je potegnil Tržaški posl. Conti za železnico iz Beljaka v Trst po avstrijskih tleh. G. minister za kupčijstvo, pl. Plener, je odgovoril: Predelska železnica je že pripravljena, jaz jo imam za prav nujno, in brž od začetka prihodnje sejne dobe državnega zbora (t. j. meseca novembra t. l.), mislim dotični načrt predložiti.

* (Iz Dunaja) se nam piše: gosp. Tagblattovce prosimo ponižno odgovora. Iz dobrega izvira sem izvedel, da je prišel od vladnega po vernika na ministerstvo notrajnih oprav telegram, da je bilo 6000 ljudi na Sevniskem taboru in da se je vse v naj lepšem redu polno lojalnosti in navdušenja za prevrženega cesarsko hišo vršilo. — Ali jih je bilo 2000, ali 6000? Kdo ima prav, Vi, ali vlada?

Dunajska borza od 10. maja.

Enotni drž. dolg v bankovcih 61 fl. 90 kr. Kreditne akcije 284 fl. 40 kr.
5% metalike z obresti v maju in nov. 69 fl. 10 London 124 fl. 20 kr.
Enotni drž. dolg v srebru 69 fl. 60 kr. Srebro 121 fl. 75 kr.
1860 drž. posojilo 101 fl. 20 kr. Čekini 5 fl. 89 kr.
Akcie narod. banke 749 fl. — kr.

Oznailo!

JANEZ LACHER

je preselil svojo bogato zalogo

pohištva, lesenega, pletenega, hišnega in kuhinjskega
orodja in pa posteljnega blaga

v Graško predmestje v novo Šmidererovo hišo.

Ob enem p. n. občinstvu uljudno naznanjam, da pohištvo po želji tudi izposojujem. Kupljeno blago za svoje stroške zavijam in kamorkoli na dom pošiljam. Cela pohištva, za najmanjšo sobico kakor za velike salone in cele hiše se lahko takoj v moji zalogi izberó in odposljejo.

Priporočam svoje po najnovejših šegah ukusno izdelano blago p. n. občinstvu in obetam najboljšo postrežbo in kolikor mogoče nizko ceno, ktera se mi — ako bi to kdo želel — tudi v polletnih obrokih izplača.

V Mariboru maja meseca 1869.

Janez Lacher,